

Sygn. akt VII U 48/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2014 r. w Gdańsku

sprawy M. E.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. E.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 21 listopada 2013 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. E. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 24 października 2013 r.;

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 48/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy M. E. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w wobec nie udowodnienia 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy wyjaśnił, iż nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresu od 01.07.1977 r. do 31.01.1997 r. z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...)w G., na podstawie załączonego do akt świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 03.03.1997 r., z uwagi na sprzeczności wynikające z opisu charakteru pracy (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym) w stosunku do wskazanej nazwy stanowiska pracy (mechanik – spawacz elektryczno – gazowy).

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca wniósł o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując szczegółowo okresy zatrudnienia, w których w jego ocenie świadczył

pracę w szczególnych warunkach i podkreślając, iż najdłuższy z tych okresów przypada na okres od 01.07.1977 r. do 31.01.1997 r. tj. okres zatrudnienia w Zakładzie (...) w G., kiedy to świadczył pracę w wszystkich bazach zaplecza technicznego należącego do (...) (K., L., W., S., S.), ze wskazaniem głównego miejsca pracy tj. Brygady Transportu Leśnego w K.. Wnioskodawca wskazał także zakres obowiązków jakie wykonywał na stanowisku kowala

(kucie, prostowanie, wyginanie elementów metalowych, wykonywanie łomów i różnych elementów do przyczep dłuźycowych) i podkreślił, iż wykonywał także prace spawalnicze.

Wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków Z. D. i J. C..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał argumentację prezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. E., urodzony dnia (...), z zawodu kowal, w dniu 23 października 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 21 listopada 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa.

Wnioskodawca nie jest członkiem OFE.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. staż ubezpieczeniowy wymiarze 28 lat, 8 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Okoliczności bezsporne, vide : wniosek – k. 1 – 4 plik akt ubezpieczeniowych, karta przebiegu zatrudnienia – k.68 akt ubezpieczeniowych, decyzja ZUS z dnia 21.11.2013 r. k.67 akt ubezpieczeniowych,

W okresie od 01.07.1972 r. do 20.04.1973 r. oraz od 16.01.1976 r. do 15.08.1976 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) na stanowisku kowala. Od 15.04.1975 r. do 19.07.1975 r. był zatrudniony w Nadleśnictwie K., na stanowisku kowala, od 15.09.1975 r. do 10.01.1976 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w B. na stanowisku kowala, od 21.08.1976 r. do 30.06.1977 r. był zatrudniony w Zakładzie (...) w C., na stanowisku kowala ręcznego.

Od 01.07.1977 r. do 31.01.1997 r. był zatrudniony w Zakładzie (...) w G. na stanowisku kowala ręcznego, początkowo na podstawie umowy na okres próbny – (2 tygodnie) a następnie na podstawie umowy na czas nieokreślony. Przedmiotem działalności Zakładów (...) w G. był wywóz drewna, był to jedyny zakład tej specjalności na terenie całego województwa. Zakład posiadał 15 baz, wnioskodawca był zatrudniony w bazie (...). Na każdej z baz było około 30 samochodów, przy czym na remonty do bazy (...) zjeżdżały samochody ze wszystkich baz, z uwagi, że była tam największa Stacja Obsługi (...). Wnioskodawca pracował w kuźni oraz w terenie. Zakres obowiązków wnioskodawcy był związany z docinaniem, formowaniem, szlifowaniem i spawaniem.

Praca M. E. polegała na wykuwaniu różnych przedmiotów, które następnie były montowane do pojazdów. Między innymi wnioskodawca wykonywał wzmocnienia do kłonic (kłonica to element żelazny, na który ładuje się drewno na pojazd, celem uniknięcia jego rozsypania), do zdań wnioskodawcy należało także wykuwanie resorów do pojazdów, esaków (służyły do zaczepiania liny), elementów do wyciągarek, dźwigów. Wykonywał on także prace polegające na odkuwaniu łomów, które służyły do przesuwania drewna. Elementy, które odkuł podlegały wyprostowaniu, które polegało na podgrzaniu i uderzaniu młotem. Po wykonaniu odkucia i wyprostowania wykonywał spawanie. Prace kowala i spawacza były ciągiem czynności ściśle ze sobą związanych, nierozdzielnych. Wnioskodawca wykonywał także prace w terenie, która polegała na demontażu uszkodzonego elementu żelaznego a następnie wykonaniu naprawy w kuźni oraz jego przyspawaniu. Wnioskodawca wykonywał także prace na terenie innych bazach np. w bazie w L., w K..

Wnioskodawca świadczył pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez 8 godzin dziennie, w systemie jednozmianowym. Wnioskodawca wykonywał pracę wspólnie z jeszcze jednym kowalem. Nigdy nie wykonywał pracy mechanika.

Ukończył kurs spawania gazowego z 20.12.1982 r. oraz kurs spawania elektrycznego.

J. C. był zatrudniony w Zakładzie (...)w G. od 01.02.1983 r. do 31.05.1988 r., na stanowisku kierownika (...).

Z. D. był zatrudniony w Zakładzie (...)w G. od 1979 r. do 1992 r., na stanowisku ślusarza maszynowego.

Dowód :

akta osobowe : umowa o pracę z dnia 01.07.1977r. k.82, umowa o pracę z dnia 15.07.1977 r. k. 81, angaż z dnia 30.05.1978 r., zaświadczenie o ukończeniu kursu BHP k. 58,59, angaż z dnia 30.09.1988 r. , zaświadczenie k. 48, angaż z dnia 05.12.1989r. k. 38, książeczka spawacza k. 11-13, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 03.03.1997r. k. 4

-akta ubezpieczeniowe w tym: świadectwo pracy z dnia 31.01.1997 r. k. 16,

-akta sprawy w tym zeznania świadka J. C. k. 30 wraz z nagraniem na płycie CD k.32, zeznania świadka Z. D. k. 30-31 wraz z nagraniem na płycie CD k. 32, zeznania wnioskodawcy k. 31w związku z słuchaniem informacyjnym k. 29 wraz z nagraniem na płycie CD k. 32

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu emerytalnego, aktach osobowych, aktach sprawy, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków w tym świadka J. C. i Z. D. współpracowników wnioskodawcy za sporny okres zatrudnienia w Zakładzie(...)w G., które zasługiwały na wiarę, albowiem były one jasne, spójne, rzetelne i razem z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie tworzyły zwartą i logiczną całość. W poczet materiału dowodowego Sąd zaliczył także zeznania wnioskodawcy, które ocenił w pełni za wiarygodne, spójne i zbieżne z zeznaniami świadków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego M. E. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1)legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2, zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U.2012.637) z dniem 1 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 1 stycznia 2013 r. aby uzyskać uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Podkreślenia wymaga, iż w niniejszej sprawie zmiana art. 184 nie wywołuje żadnych skutków prawnych, ponieważ wniosek o świadczenie został przez wnioskodawcę złożony po dacie wprowadzenia nowelizacji do art. 184 ustawy.

Godzi się wskazać, iż dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) pod poz. 79 wskazano kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługę młotów mechanicznych a w dziale XIV (prace różne) pod poz. 12 wskazano prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 28 lat, 8 miesięcy i 10 dni w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach, nie jest członkiem OFE.

Wnioskodawca wnosił ostatecznie o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 01.07.1977 r. do 31.01.1997 r. w Zakładzie (...)w G. na stanowisku kowala ręcznego, który to okres wynoszący ponad 19 lat jest wystarczający dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku.

Pozwany odmawiając zaliczenia tego okresu wskazywał na występujące rozbieżności w zakresie stanowisk pracy (mechanika, mechanika – spawacza) a opisem pracy wskazanych w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 03.03.1997 r.

(spawanie elektryczne i gazowe).

Na początku rozważań wskazać należy, że świadectwo pracy, czy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej.

Dlatego też w ramach postępowania sądowego Sąd ocenia zarówno zasadność odmowy wydania przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jak i zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98, OSNP 2000 Nr 11, poz. 439).

Ponadto przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą zatem wynikać jedynie z przepisów tego kodeksu, przy czym przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i następane k.p.c.) nie zawierają dodatkowych ograniczeń w stosunku do przepisów ogólnych regulujących postępowanie dowodowe (art. 235-309 k.p.c.). Powyższe oznacza, iż okoliczności, od których uzależnione jest prawo do emerytury mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków czy opiniami biegłych, co znajduje bezpośrednie odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 sierpnia 2006 r., I UK 27/06, OSNP 2007 nr 15-16, poz. 235, z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNAPiUS 1996 Nr 16, poz. 239, z dnia 25 lipca 1997 r., II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998 Nr 11, poz. 342 oraz z dnia 14 czerwca 2006 r., I UK 115/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 257).

Podkreślenia także wymaga, iż wykazy resortowe, mające za zadanie uszczegółowienie wykazu prac zawartego w rozporządzeniu Rady Ministrów, muszą być dostosowane do treści załącznika do wymienionego rozporządzenia. Mają charakter porządkujący, ale nie stanowią aktu normatywnego powszechnie obowiązującego, a więc ich treść nie jest wiążąca przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury. Gdy wymienione w nich stanowiska nie odpowiadają wykazowi prac ujętemu w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów, nie wywołują skutków przewidzianych w art. 32 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, niepubl.).

Wnioskodawca legitymuje się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach za okres zatrudnienia w Zakładzie (...) w G. z dnia 03.03.1997r. w którym zakład pracy wskazał, iż wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach, podając czasookres zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz zajmowane stanowisko (mechanika – spawacza elektryczno- gazowego). Całościowa analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, uzupełnionego w postępowaniu sądowym o zeznania świadków, zeznania wnioskodawcy i dokumenty z akt osobowych w sposób nie budzących żadnych wątpliwości interpretacyjnych potwierdza, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...)w G. wykonywał pracę w szczególnych warunkach, ale na innym stanowisku niż podane w świadectwie tj. na stanowisku kowala ręcznego i spawacza, wykonując te prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Okoliczności te zostały wykazane dokumentami z akt osobowych w tym w szczególności umową o pracę z dnia 01.07.1977 r. (k.82), umową o pracę z dnia 15.07.1977 r. (k. 81), angażem z dnia 30.05.1978 r., zaświadczenie o

ukończeniu kursu BHP (k. 58,59), angaż z dnia 30.09.1988 r., zaświadczeniem (k. 48), angażem z dnia 05.12.1989 r. (k. 38), książeczką spawacza (k. 11-13), świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 03.03.1997 r. (k. 4) a także świadectwem pracy z dnia 31.01.1997 r. (k. 16 akt rentowych) a także uszczegółowione zeznaniami świadków J. C. i Z. D. a także zeznaniami wnioskodawcy .

Świadkowie J. C. i Z. D. powołani w sprawie byli współpracownikami wnioskodawcy za sporny okres zatrudnienia, pracowali w tym samym zakładzie co wnioskodawca, znali specyfikę pracy, zakres obowiązków i charakter wykonywanego zatrudnienia.

W tym miejscu celowym jest wskazanie, iż świadek J. C. był bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy, co potwierdza jego wiedzę o zakresie zadań i czynności wykonywanych przez wnioskodawcę. Natomiast Z. D. był bliskim współpracownikiem wnioskodawcy co także potwierdza jego wiedzę co do zakresu zadań wykonywanych przez wnioskodawcę .

Godzi się w tym miejscu wskazać, iż wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego potwierdził, w sposób nie budzący żadnych wątpliwości interpretacyjnych , iż wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach polegające na kuciu ręcznym pracując w kuźni w Zakładzie (...)w G. baza (...) (dział III poz.79) oraz prace polegające na spawaniu (dział XIV poz.12).

Celowym w tym miejscu jest podkreślenie, iż jak wskazał świadek J. C. -przełożony wnioskodawcy za sporny okres czasu pracy kowala i spawacza nie można było oddzielić, gdyż był to system prac ściśle ze sobą związanych i uzależnionych wzajemnie od siebie.

Dlatego w oparciu o wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazać należy, iż wnioskodawca w spornym okresie czasu od 01.07.1977 r. do 31 .01.1997 r. będąc zatrudnionym w Zakładzie (...)w G. wykonywał prace kowala ręcznego i spawacza a to uznanie pozwala na zaliczenie tego okresu do pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę, powyższe w ocenie Sądu ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ w dniu 24.10.2013. ukończył 60 lat, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze, co najmniej 25 lat, nie jest członkiem OFE.

Wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wykazał, iż wnioskodawca legitymuje się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach w wobec zaliczenia okresu od 01.07.1977 r. do 31 .01.1997 r. w Zakładzie (...) Lasów Państwowych w G. .

Uwzględnienie, ww. okresu pracy, wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzje organu rentowego z dnia 21.11.2013r.. i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 24.10.2013 r. mając na uwadze fakt, iż ubezpieczony w dniu 24.10.2013 r. ukończył 60 rok życia oraz dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, zgodnie z którą świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Sąd rozstrzygając sprawę orzekł, o braku odpowiedzialności pozwanego i za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd Okręgowy uznał, iż organ rentowy na etapie wydawania decyzji prawidłowo zaliczył staż ubezpieczonego w warunkach szczególnych uznając, iż nie spełnia on przesłanek uzyskania prawa do emerytury. W związku z powyższym Sąd wydając przedmiotowe orzeczenie nie stwierdził odpowiedzialność pozwanego organu rentowego

za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, stosownie do treści przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie organ rentowy wydał decyzję o odmowie przyznaniu ubezpieczonemu prawa do emerytury w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wnioskodawca dołożył należytych starań przedkładając wymagane dokumenty konieczne do wydania decyzji przyznającej prawo do dochodzonego świadczenia z tytułu pracy w warunkach szczególnych, jednakże organ rentowy dysponując dokumentami na etapie wydawania decyzji nie mógł na ich podstawie wydać decyzję przyznającą prawo do emerytury, choćby z uwagi na sposób odkreślenia stanowiska ubezpieczonego (mechanik-spawacz). Dopiero zeznania świadków i samego wnioskodawcy dały podstawę do wydania takiego orzeczenia. Dlatego też organ rentowym nie ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd orzekł o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji z przyczyn wskazanych wyżej na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS , wnioskując a contrario

SSO Elżbieta Zabrocka